

Milí bratři a milé sestry,
dnešní neděle má svůj nadpis v Žalmu 25: „Stále upínám své oči k Hospodinu.“

NADPIS

Ta slova mají moc nás oslovit v každém čase, nicméně v tuto výjimečnou dobu je jejich poselství ještě výraznější.

Lidé v současné situaci zažívají strach, mají obavy o to, co bude, budoucnost je najednou nejistá, a tak do mnohých lidských srdcí vstupuje strach a obavy. Viditelným projevem strachu a vnitřní nejistoty je panika, davová hysterie, kdy lidé vykupují obchody, šíří se lavinovitě poplašné zprávy, lidé jsou schopni uvěřit čemukoli.

Lidé, kteří byli zvyklí upínat své oči jen na zem, jen na svůj život a jejich hlavním cílem bylo, aby vše běželo obvyklým způsobem, jsou najednou vykolejeni. Přichází něco, s čím nepočítali, najednou je tu něco, na co nejsou připraveni. Co s tím?

Pisatel Žalmu má odpověď na tyto otázky, a to o mnoho dříve, než nastala dnešní situace. Stále upínám své oči k Hospodinu. On je mojí nadějí. On je ten, který je nade mnou. Nad mým životem. Nade vším, co se se mnou děje. Vše má ve své ruce. Jemu jsem odevzdal svůj život, a proto se nemusím bát. Neboť on má moc mě zachránit, vytrhnout z těžkých situací, povzbudit, potěšit, dodat odvahu i sílu jít dál.

A to je něco, co může vyznat nejenom žalmista, ale i každý z nás, kdo následujeme Ježíše Krista, kdo jsme mu odevzdali svůj život.

Navzdory panice a hysterii můžeme zůstat v klidu. Bez zbytečného strachu a obav. Protože upínáme své oči k Hospodinu. K tomu, kdo je i nad současnou situací ve světě, kdo má moc nás tímto náročným obdobím provést, zachránit a vysvobodit. V Boží blízkosti můžeme prožívat pokoj a přijímat naději. A předávat to dál. Lidem okolo. Neboť to je přesně to, co tento svět potřebuje. Naději a pokoj. Navzdory těžkostem, které prožíváme.

EVANGELIUM

V tuto neděli čte Boží lid Ježíšova slova z Lukášova evangelia 9, 57-62. Jsou to slova o následování Ježíše.

Lukáš 9:57 Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: "Budu tě následovat, kamkoli půjdeš."

58 Ale Ježíš mu odpověděl: "Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil."

59 Jinému řekl: "Následuj mne!" On odpověděl: "Dovol mi Pane, abych šel napřed pochovat svého otce."

60 Řekl mu: "Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží."

61 A jiný mu řekl: "Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou."

62 Ježíš mu řekl: "Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží."

Někdy Ježíš mluví s lidmi okolo o tom, co následování je. Zde však mluví o tom, co následování Ježíše není. Aby urovnal jejich představy. Aby mohli v následování Ježíše dosáhnout plnosti Božího požehnání.

1. DOMA JSME V BOŽÍM KRÁLOVSTVÍ

„Budu tě následovat, kamkoli půjdeš,“ říká jeden z těch, kdo jej chtějí následovat. Ale Ježíš ho upozorňuje – „Lišky mají svá doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“

Následovat Ježíše neznamena, že se zabydlím v tomto světě. Že budu žít podle toho, co je pro tento svět normální. Aby to zdůraznil, mluví o doupatech a hnízdech, o „domově“. Domov pro nás znamená bezpečí, místo, které znám a kde se mohu schovat před deštěm, mrazem nebo sluneční výhni.

Ježíš říká, že při jeho následování není možné zůstat doma v tomto světě. Že to, co je obvyklé, jak lidé svůj život vnímají, jak s ním počítají, jak přemýšlí o své budoucnosti, kde hledají smysl svého života, v čem hledají svou radost a své uspokojení – že to je u Ježíše trochu jinak. Že jeho evangelium přináší nové věci. Věci, které nabourávají náš zaběhlý způsob myšlení a žití. Které tu na zemi nejsou doma.

Tedy – zaostřeno na dnešní situaci – že Ježíšovi následovníci nebudou upírat zrak jen na zem, na to, co se děje, na nejistotu, kterou současný stav věcí přináší, na to, co se vše může stát, na skutečnost, že si ekonomicky pohoršíme. Ale že navzdory těmto skutečnostem budou upírat svůj zrak k Hospodinu. Zvednou svůj zrak od země a nasměrují ho na nebeského Otce. A v něj složí svou naději, v něj složí svou budoucnost, od něj budou očekávat, že se o ně postará. Že při nich bude stát ve zdraví i v nemoci, že je zabezpečí po materiální stránce, že obklopí jejich životy svou přítomností.

To jsou věci, které zde na zemi nemají svůj domov. Které se vymykají běžnému lidskému myšlení. Jsou neprirozené. Protože to jsou věci, které může do

lidských životů přinést jen Bůh. Pevná víra v Ježíše Krista, důvěra v něj, naděje v Boží království.

K tomu jsme voláni, to je následování Ježíše Krista.

2. CESTA KRÁLOVSTVÍ ŽIVOTA

„Dovol mi, Pane, abych nejprve šel a pochoval svého otce,“ říká jeden z těch, kdo chtějí jít za Ježíšem. „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé,“ odpovídá Ježíš.

Asi nám tato slova zní tvrdě. Spíše bychom očekávali, že Ježíš hnut soucitem mu toto dovolí a počká na něj. Ale zde Ježíš odpovídá jinak.

„Ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ To už je jiná. Neříká mu – „To v žádném případě nedělej!“ Nebo: „To ti zakazují!“

Ale: „Ty jdi a zvěstuj všude Boží království!“ Ježíš nás vede k tomu, abychom opět dělali něco neobvyklého, něco, na co svět bez Boha není zvyklý.

Když doprovázím lidi na pohřbech, pak často vidím v jejich očích jen smutek a hlubokou beznaděj. Proč se to takhle děje? A proč vlastně žijí? Jen proto, abych jednou umřel?

Člověk, který upírá své oči jen k tomuto životu, k tomu, co ho obklopuje, nemá naději. Stejně vše jednou vezme smrt. Jako by lidé už dopředu byli zajatci smrti, vlastně mrtví, přesto že žijí.

Aby člověk bez Boha této beznaději čelil, staví si z věcí okolo sebe své „nebe“, své „Boží království“. A velmi tvrdě vystupuje vůči těm, kdo mu jej boří. Kdo mu něco z toho berou nebo nedopřávají. Proto se některé manželské páry rozhodují, že nebudou mít děti, protože by jim to nabouralo jejich království blahobytu. (Vychovat dítě stojí 2 miliony korun, kdosi spočítal.) Anebo se lidé rozhodují, že do manželství vůbec nevstoupí – proč si svazovat ruce? Proč se vázat? To zasahuje do mého království!

Ježíš tedy lidi, kteří žijí bez Boha, označuje za mrtvé. Za zajatce smrti. Protože ze strachu ze smrti se nechovají jako lidé, kteří mají žít podle toho, k čemu je Bůh stvořil.

Ježíš tak své následovníky volá, aby šli proti proudu. Proti zvyklostem tohoto světa. Proti zvykům „mrtvých“, proti kultuře smrti. Aby šli a zvěstovali Boží království. Bohu patřím i se svým životem. Život je dar, který mi Bůh dal. Nejsem otrokem smrti, mým Pánem je Hospodin. Bůh, který je tvůrce života. Ježíš, který je pramenem života. Já sem ta cesta, pravda i život – říká Ježíš v Janově evangeliu (14,6).

Naše životy jsou skryty v Kristu. A tak se nemusíme bát. Protože strach je služebník smrti. Víme, že ať žijeme nebo umíráme, patříme Kristu (Římanům 14,8). A proto se nemusíme bát. Ani té nemoci, která vládne dnešnímu světu.

Protože víme, že nám náš život nevezme. A i kdyby nám bylo třeba odejít z tohoto světa, nemusíme se bát. Protože jsme v rukách našeho Pána. I všichni okolo, kteří zůstanou.

Proto je možné jít a sloužit druhým. Rozdávat z toho, co mi Pán dal. Protože vím, že vše patří jemu. Rozdávám z jeho. A i můj život patří jemu – mohu se o něj s druhými podělit – tím, že jim jsem nablízku, že se s nimi rozdělím o svůj čas.

Můžeme proto i v dnešní situaci být druhým nablízku. Zavolat jim. Napsat zprávu. Projevit zájem. Nakoupit někomu, kdo je nemocný. Nebo nemůže chodit ven. Myslím, že k tomu by nás Ježíš vyzval, když by žil v dnešní době.

3. NENÁSLEDUJ SVÉ STAROSTI

„Rád bych se rozloučil se svou rodinou,“ říká třetí učedník. Opět bychom čekali, že Ježíš bude rád, že jej chce někdo následovat, a tak mu vyhoví. „Rád na tebe počkám, jen běž!“

Ale Ježíš znovu svou odpovědí překvapí: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

Tato slova nám nechtějí referovat o tom, že je Ježíš nelida. To není poselství těchto slov. Ježíšova odpověď ukazuje jiným směrem. Že ani rodina, ani ti nejbližší nemohou vstoupit do vztahu mezi mne a Ježíše. Je potřeba, aby naše rozhodnutí jít za Ježíšem bylo upřímné a opravdové. Aby to, co bude utvářet náš vztah k němu, nebyly názory druhých lidí, ale On sám. A toho dosáhneme, když budeme mít s Ježíšem společenství. Když mu budeme věnovat čas. Číst jeho Slovo. Modlit se. Hledat jeho vůli pro svůj život.

Často nás zahlcují starosti. S životem v naší době jich je spojeno hodně. A může se stát, že se jim začneme věnovat více než starosti o to, abychom rozvíjeli náš vztah s Bohem. Většinou to má za následek to, že hlas našich starostí stále sílí a sílí, a nakonec přehluší v našem životě vše, i Boha. Starání se o potřebné věci mají v našem životě své místo – vždyť i v modlitbě Páně se modlíme za vezdejší chléb – ale mají mít své místo až po Bohu. Po živém vztahu s ním. Pokud se to obrátí a mé starosti se budou starat o můj vztah k Bohu, pak se naše modlitby smrsknou jen na prosby za to, aby se nám dařilo dobře, měli co jíst a pít a zvládli to a to. A to už není následování Ježíše, ale následování našich starostí. A k tomu nejsme povoláni. To je povolání tohoto světa, ne Ježíše.

Ježíš nás svým slovem zve ke svobodě. Ke svobodě Božích dětí, do svobody Božího království. Do království, kde starosti zůstávají, ale nevládnou nám. Kde vládne Bůh a my jako Boží princové a princezny nad starostmi vládneme. Tím, že žijeme s Bohem. Rozvíjíme tento vztah. Ptáme se po jeho vůli pro každý den. Rosteme v jeho poznání. Zveme ho do našich každodenních starostí. Prostě žijeme s ním.

POSLÁNÍ

K tomu nás tedy Ježíš zve. K životu plném pokoje a naděje. K životu v plnosti, který není podřízen strachu ze smrti. K životu plném svobody od všeho, co nás jinak strhává a zotročuje.

To je následování Ježíše – i uprostřed tohoto světa.

A naše životy pak mohou být druhým jasným svědectvím o Boží moci uprostřed strachu tohoto světa. Můžeme přinášet lidem tohoto světa poselství o Božím království, které kypí plností naděje, svobody a života.

Ať toto vše v nás Bůh působí mocí svého svatého Ducha. Amen

Ať vás Bůh provází svým požehnáním!